

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ἐλευθέρα Σκηνή — Ὁ Ἐρωτόκριτος.

Ὁ κ. Συναδινὸς πῆρε τὸ μόνο μεσαιωνικὸ ἔπος τῆς Ἑλλάδος τὸ χαράμισε τὸ κοιτσούρνε, ἐβιοπράγησε στὰ ἀριστουργηματικότερα μέρη του καὶ μᾶς παρουσίασε μὴ σαλάτα ρούσοικη, διασκευασμένη κατὰ τὴν δική του νοοτροπία. Αὐτὸ δὲ μᾶς μέλει καὶ πολὺ ἢ ἁμαρτία στὸ λαιμὸ του. Μᾶς ἐνδιαφέρει μονάχα ἡ Ἐλευθέρα Σκηνὴ καὶ ὁ Σ. Μιλᾶς. Σ' αὐτοὺς καταλογίζουμε τὴν ἀπερισκεψία—π' ἀνέβασαν ἕνα ἔργο πὺν εἶναι σπουδαῖο μόνο στὸ διάβασμα καὶ ἀστήριχτο ὀλότελα στὸ θέατρο καὶ στὴ σκηνή, ὥστερα πῶς φαντάστηκαν πῶς ὁ Ἐρωτόκριτος ὡς ἔργο μποροῦσε νὰ σταθεῖ σκηνικὰ στίς τοσοδοῦλες σκηνές τῆς Ἑλλάδας. Ἄλλη ἀσκεψία πὺν κατάντηος γελοῖα. Αὐτὸ δὲ, γιατί τὸ σκηνικὸ μέρος εἶναι τὸ μόνο πὺν μποροῦσε νὰ σηκώσῃ θεατρικὰ—ἂν καὶ κοιτσουρεμένο—τὸ ἔπος τοῦ Βιτωέντου Κορνάρου. Καὶ τὰ λάθη ἐδῶ εἶναι πάμπολα . . . Τὰ βασιλόπουλα παρουσιάζονται πρῶτα πρῶτα χωρὶς ἀκολουθία . . . (ἕνας δυὸ κομπάρσοι χρησιμεύουν γιὰ ἀκολουθία σὲ ὅλους . . .) Ἀδύνατο! Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἕνα ρητόπουλο θὰ γίνονταν μέσα στοὺς δωματοφύλακες του. Ὑστερα τὰ πρόσωπα δὲ διαλέχτηκαν καλά. π.χ. Μᾶς διαλαλοῦνε: «Τώρα θὰ μπεῖ π. χ. ὁ Σηλιόδοτος τὸ τρανὸ παλημάρι μὲ τὴν ἡράκλεια δύναμη . . .» καὶ βλέπουμε νὰ μπαίνει ἕνας μισοπεθαμένος ἀπὸ τὴν πείνα, μὲ μὴ παρωπλία πὺν κολυμπᾷ ἀπάνω του. «Τώρα φτάνει τὸ Ρητόπουλο Τάδε, τ' ὠραιότερο παιδί μὲ τὰ μυγδαλωτὰ μάτια» καὶ μπαίνει ἕνας στραβοκάνης, καμπούρης καὶ ἀλήθωρος! . . . Τὶ ὠραῖες σκηνικὲς εἰκόνες αὐτές. Ἄς ἔρθουμε στὴν κονταρομαχία. Ἐδῶ θέλουμε πραγματικά, σφύριγμα! Ὁ κανγᾶς στὸ Κορνάρο εἶναι ἀψῦς, δυνατὸς καὶ ἀπαίσιος.

Στὸ θεατρικὸ κατασκευάσμα ὀλότελα γελοῖος . . . Ἀφοῦ κατὰ τὰ λεγόμενα μακρωκόβονται ἀπὸ λύσσα ποιὸς θὰ πάρει τὴν Ἀρτεῦσα, μόλις τελειώσουν τὸ κονταροχτύπημα, νικήσουν ἢ νικηθοῦνε, παρουσιάζονται στὴ σκηνὴ μπροστά, à quatre épingles χωρὶς οὔτε καν ἕνα ἐλάχιστο δεῖγμα πάλης. . . . Πρωτιμότερο θὰ ἦταν τὸ κονταροχτύπημα πὺν περιγράφει τόσο τέλεια ὁ Κορνάρος νὰ γινότανε μὴ κινηματογραφικὴ προβολή, ἔτσι ὅπως θὰ γίνονταν ὀλοῦθε πὺν τὰ σκηνικὰ τους μέσα θάταν λογὰ καὶ λίγα . . .

Καὶ δὲν εἶν' αὐτὰ μονάχα εἶναι τόσα καὶ τόσα ἄλλα λάθη. Τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο. Ἄς μὴ λένε τὸ λοιπὸν πῶς ὁ κόσμος πὺν νιώθει κάτω, εἶναι δύσκολος. Ὅχι! Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀντίκατοι νὰ δοῦν τι εἶναι ὠραῖο καὶ ἀληθινὸ, παρασυρόμενοι ἀπὸ διευθυντηλίκια καὶ τίτλους τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου πὺν θὰ τοὺς φέρνει γιὰ τ' ἀναβίβασμα κάθε χαρραμιμένο δημοτικὸ ἢ κρητικὸ ἀριστούργημα.